

РЕШЕНИЕ

№ 4065

гр. *, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на втори декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Таня Кунева

при участието на секретаря Мариана Ив. Маркова
като разгледа докладваното от Таня Кунева Гражданско дело №
20223110108289 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на К. Д. Р. срещу Прокуратурата на Република *, с искане за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 20000 /двадесет хиляди/ лева за причинените на ищеца неимуществени вреди за периода 14.05.2018г. – 11.06.2022г. в резултат на незаконосъобразно повдигнато на 14.05.2018 г. обвинение за извършено престъпление по чл. 286, ал. 1 от НК по досъдебно производство № 42/2016г. по описа на ОСлО при ОП - *, за което е оправдан с влязла в сила присъда на 11.06.2022г., постановена по НОХД № 393/2020г. на Варненски районен съд, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на повдигане на обвинението -14.05.2018г. до окончателното изплащане на сумата.

Твърди се от ищеца в исковата му молба, че с постановление за привличане на обвиняем от 14.05.2018г. е привлечен в качеството на обвиняем по образуваното ДП №42/2016г. по описа на по описа на ОСлО при ОП – *, за това, че: на 08.08.2014г. пред надлежен орган на властта - прокурор при Окръжна прокуратура - *, набедил Исмаил Ниязиев Исмалов за извършване на престъпление по чл. 302, т. 1 и т. 2 вр. чл. 301, ал. 1 от НК, а именно, че като лице, което заема отговорно служебно положение - разследващ полицай при * РУ МВР — *, чрез изнудване и посредством злоупотреба със служебно положение е поискал облага, която не му се следва, за да не извърши действия по служба, като го информира за евентуални полицейски оперативни разработки и акции срещу него, с цел наказателно преследване— престъпление по чл. 286, ал. 1 НК. Твърди, че периодът, по който ищецът бил обвиняем е 14.05.2018-03.07.2018, а подсъдим от 04.07.2018-11.06.2022 г. Твърди се, че по отношение на ищеца са взети мерки за процесуална принуда: „подписка“ за периода 14.05.2018-11.06.2022г. , като в периода 31.12.2020-05.02.2021 г., наложена на 11.11.2020 г. – задържане под стража. Излага се, че на 08.03.2014г. К. Р. по силата на Определение по ЧНД 209/2014г. по описа на ВОС е освободен условно предсрочно за останалия срок от 9 месеца и 14 дни от наложеното му по НОХД 646/2011г. на ВОС наказание „лишаване от свобода“, като на 08.08.2014г. ищецът подал жалба в

Окръжна прокуратура - * срещу * - разследващ полицай във II РУ ОД на МВР - *, в която изложил, че последният злоупотребява със служебното си положение и упражнява натиск с цел Р. да се върне към нелегална дейност, като се отчита пред *, срещу което да му бъде осигурен полицейски чадър и предварителна информация за евентуални оперативни разработки и акции. Образованата пр.преписка № 3194/2014г. завършила с Постановление от 01.12.2014г. за отказ за образуване на досъдебно производство, поради липса на достатъчно данни за извършено престъпление. Сочи се, че по този повод * подал до РП - * жалба за набедяване. По образованата пр. преписка № 2377/2015г. бил постановен отказ за образуване на досъдебно производство. Срещу отказа „пострадалият“ * подал жалба, по която постановлението на районния прокурор било отменено, а преписката върната за изясняване на фактическата обстановка. Въпреки непопълването на преписката с нови релевантни данни, които да обосноват различен извод на прокурора, с Постановление от 29.02.2016г. на прокурор при РП - * било образувано ДП № 42/2016 год. по описа на ОСлО при ОП - *. Твърди се, че по образованата пр.преписка К. Р. бил разпитан 2 пъти: на 30.03.2015г. и на 26.01.2016г., а след образуването на ДП — веднъж, след привличането му като обвиняем с Постановление от 14.05.2018г. Спрямо него била взета мярка за неотклонение „подписка“. Преди привличането му като обвиняем Р. бил напуснал * и се бил установил в *, за да работи. За да бъде връчена пр.ката му, бил посетен дома му, но тъй като Р. отсъствал трайно от страната, за случая били известени негови познати — *, от които разследващите поискали съдействие за връчването в *. Такова не се осъществило и с Постановление от 28.03.2017г. на следовател в ОСлО — ОП-* Р. бил обявен за общодържавно издирване с цел принудително довеждане. При прибирането си в * - на 09.05.2018г. бил задържан. Сочи се, че започнал да злоупотребява с алкохол, поради незаконното обвинение. Започнал да халюцинира. На три пъти постъпил в болница: веднъж - на 27.11.2021г. в токсикология, а другите два — в психиатрично отделение за справяне с изостреното му депресивно състояние. Станал затворен, нервен и избухлив. Близките и приятелката му постепенно се дистанцирали от него. Сочи се, че след излизането си от затвора ищецът не е вършил никакви престъпления, започнал е трудова дейност и възстановяване на нормален житейски облик. Сочи се, че на 04.07.2018 г. бил внесен обвинителен акт въз основа на който било образувано НОХД №3044/2018 г. по описа на ВРС,32 състав. В хода на производството били проведени 7 ос.з. с лично участие на ищеца. Сочи се, че в резултат на незаконното обвинение ищецът изпаднал тежка депресия, станал нервен и затворен, започнал да отсъства от работа, доверието към личността му намаляло. Излага се, че делото приключило с оправдателна присъда, срещу която Прокуратурата подала протест и било образувано ВНОХД №1132/2019 г., на което се явявал лично. Делото било върнато за ново разглеждане на друг състав и било образувано НОХД 393/2020г. на ВРС, по което били проведени 11 о.с.з. и което завършило с нова оправдателна присъда - от 24.01.2022г. Срещу нея на 01.02.2022г. Прокуратурата подала протест. Образовано било ВНОХД 395/2022г. по описа на ВОС, в рамките на което Прокуратурата оттеглила протеста. Производството по делото било прекратено с Определение № 219/26.04.2022г. на ВОС, с което на 11.06.2022г. оправдателната присъда влязла в сила. Сочи, че в продължение на три години, 11 месеца и 23 дни, въз основа на повдигнатото срещу него обвинение за тежко престъпление, е живял в състояние на стрес и безпокойство, потиснатост и срам. Воденото наказателно преследване се отразило негативно върху психиката на ищеца, нарушено било нормалното общуване с близките му, чувствал се унижен и с накърнено достойнство. Твърди се, че в

хода на делото бил психически разстроен, започнал да злоупотребява с алкохол и бил настанен в болница. По тези съображения намира, че справедливото обезщетение за причинените му неимуществени вреди възлизат на сумата от 20000лв. и моли за уважаване на претенцията. Претендира разноски за настоящото производство.

В съдебно заседание искът се поддържа в предявения размер и се моли за уважаването му. Настоява се, че ищецът е претърпял твърдените неимуществени вреди, поради което следва да се ангажира отговорността на ответника. Подчертава се, че наказателното производство е продължило над три години. Сочи се, че образуваното производство е имало отзвук сред близки, приятели. Отразило се негативно на психиката му. Намира, че предявеният размер не е произволно определен и е съобразен с действително претърпените вреди и съдебната практика по сходни казуси. Претендират се разноски по чл. 38 от ЗА.

В законоустановен срок по чл.131 от ГПК от ответника Прокуратура на Република *, е постъпил отговор, в който взема становище за неоснователност на предявения иск. Оспорва причинените вреди да са настъпили като пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение, като намира, че същите не са подкрепени с доказателства за настъпването им. Счита, че постановената присъда не е влязла в сила. Сочи се, че Р. е осъждан многократно и твърдяните вреди не се намират във връзка с повдигнатото обвинение. Сочи се, че ответникът не следва да носи отговорност за влошеното здравословно състояние на ищеца, в резултат на алкохолна зависимост. Намира претенцията за прекомерно завишена по размер. Намира, че наказателното преследване е приключило в разумен срок с оглед неговата продължителност, преминало два пъти през две съдебни инстанции. Сочи се, че мярката „задържане под стража“ не е била за продължителен период, а за 37 дни, след което е взета най-леката мярка „подписка“. Излага се, че ищецът е допринесъл за продължителността на наказателното производство, поради неспазване на мярката и необходимостта от обявяването му за издирване. Счита се, че на основание чл. 5, ал. 1 от ЗОДОВ за изключване отговорността на Прокуратурата, поради наличие на социално укоримо поведение на ищеца, с което е станал причина за образуване на производството. Намира, че е налице съпричиняване по смисъла на чл. 5, ал. 2 от ЗОДОВ, тъй като ищецът с действията си допринесъл за настъпване на вредите, поради което счита, че обезщетението следва да бъде намалено. Настоява се, че законната лихва се дължи от датата на влизане в сила на присъдата, а не от увреждането, поради което моли за отхвърляне на иска в тази част. Моли за отхвърляне на иска. Оспорва се размера на адвокатското възнаграждение.

В открито съдебно заседание Прокуратурата на РБ моли за отхвърлянето на иска. Намира, че не са ангажирани доказателства за наличие на причинно-следствена връзка между воденото наказателно дело и твърдените неимуществени вреди. Настоява, че наказателното преследване не се е отразила в личен и житейски план на ищеца. Позовавайки се на воденото между страните наказателно дело, сочи, че Прокуратурата следва да бъде освободена от отговорност, тъй като ищецът с поведението си е станал повод

за водене на делото, евентуално релевира съпричиняване на основание чл.5, ал. 2 от ЗОДОВ, поради това че същият е допринесъл за настъпване на резултата. Намира претенцията за завишена и на основание чл.52 ЗЗД, счита, че следва да бъде редуцирана, тъй като делото не се отличавало с фактическа и правна сложност, и наказателното дело е приключило в допустимите срокове и по отношение на ищеца била взета най-леката мярка. Оспорва иска за лихва досежно началния момент на претенцията. Депозирала е писмена защита, в която излага подробни съображения по същество на спора. Настоява се, че Прокуратурата следва да отговори единствено за досъдебната фаза, като в съдебна фаза е друг ръководно-решаващия орган. Сочи се, че досъдебното производство е приключило в значително кратък срок, като делото е приключило и в разумен срок в съдебната фаза, минавайки през две съдебни инстанции два пъти. Подчертава се, че постановената мярка за неотклонение е постановена във връзка с поведението на ищеца, което наложило и обявяването му за общодържавно издирване, поради неспазване на „подписката“.

Настоящият съдебен състав на ВРС като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства намира за установено следното **от фактическа страна:**

Не е спорно между страните, а и от представените по делото доказателства, в т.ч. приобщеното НОХД № 393/2020г. на Варненски районен съд, се установява, че на 14.05.2018г. ищецът е привлечен в качеството на обвиняем по образуваното ДП №42/2016г. по описа на по описа на ОСЛО при ОП – *, за това, че: на 08.08.2014г. пред надлежен орган на властта - прокурор при Окръжна прокуратура - *, набедил Исмаил Ниязиев Исмалов за извършване на престъпление по чл. 302, т. 1 и т. 2 вр. чл. 301, ал. 1 от НК, а именно, че като лице, което заема отговорно служебно положение - разследващ полицай при * РУ МВР — *, чрез изнудване и посредством злоупотреба със служебно положение е поискал облага, която не му се следва, за да не извърши действия по служба, като го информира за евентуални полицейски оперативни разработки и акции срещу него, с цел наказателно преследване, като знаел, че е невинен — престъпление по чл. 286, ал. 1 НК; че по отношение на ищеца са взети мерки за процесуална принуда: „подписка“ за периода 14.05.2018-11.06.2022г. , като в периода 31.12.2020-05.02.2021 г., наложена на 11.11.2020 г. – задържане под стража; че на 04.07.2018 г. бил внесен обвинителен акт въз основа на който било образувано НОХД №3044/2018 г. по описа на ВРС,32 състав, че делото приключило с оправдателна присъда, срещу която Прокуратурата подала протест и било образувано ВНОХД №1132/2019 г.; че НОХД №3044/2018 г. по описа на ВРС,32 състав било върнато за ново разглеждане на друг състав и било образувано НОХД 393/2020г. на ВРС и което завършило с нова оправдателна присъда - от 24.01.2022г., че срещу нея на 01.02.2022г. Прокуратурата подала протест и е образувано ВНОХД 395/2022г. по описа на ВОС и Прокуратурата е оттеглила протеста; че производството по делото било прекратено с

Определение № 219/26.04.2022г. на ВОС.

Видно от материалите по ДП №42/2016г. по описа на ОП-ОСЛ- *, в хода на производството от страна на разследващите органи са извършени процесуално следствени действия, като на 28.03.2017 г. ищецът е обявен за общо държавно издирване. Видно от материалите по делото, същият е задържан на 09.05.2018 г. На 14.05.2018 г. К. Р. е бил привлечен като обвиняем и е разпитан в това качество (л.86 от ДП), като е дал обяснения, че не се укрива и едва при задържането си е узнал за воденото срещу него производство. Посочил е адрес, който обитава. По отношение на ищеца е взета мярка за неотклонение „подписка“. Със заключително мнение от 31.05.2018 г. е изпратено до ВРП предложение за предаване на съд.

От материалите по НОХД №393/2020 г. на ВРС се установява, че по делото са проведени първоначално единадесет заседания по НОХД 3044/18 г. в периода от 17.09.2018 г. до 08.07.2019 г., като на девет от тях ищецът е присъствал лично; както и в едно във въззивното, след връщането му за ново разглеждане на делото под №393/2020 г. - единадесет заседания, на които Р. отново е взел лично участие в периода от 25.01.2021 г. до 24.01.2022 г.

Не е спорно между страните, а и видно от представената справка за съдимост /л. 19 от НОХД №393/2020 г. на ВРС/ ищецът е осъждан към датата на изготвяне на справката /28.02.2020 г. / за грабеж /вл. в сила на 05.07.2010 г. / и за притежание на наркотични вещества /вл.в сила 13.06.2011 г./.

Видно от представената по делото Епикриза от УМБАЛ СВЕТА МАРИНА ЕАД – * за периода от 30.11.2021 г. до 06.01.2022 г. ищецът Р. е бил настанен в болничното заведение с поставена диагноза: “психични и поведенчески разстройства, дължащи се на употреба на алкохол, абстинентно състояние“. Установено е системна употреба на алкохол и е предписано лечение.

От представената справка от ТД-НАП се установява, че в периода от 04.09.2017 г. - 12.02.2018 г. К. Р. е работил по трудово правоотношение при „*“ ООД, а периода 07.05.2020 г. -21.05.2020 г. при „*“ ООД.

По делото са ангажирани гласни доказателства посредством разпита на свидетеля *, от показанията на които се установява, че завръщането на Р. от чужбина, животът му се „въртял“ около образуваното срещу него производство по повод жалба срещу полицейски служител. Разказва, че Р. много се притеснявал, тъй като вече излежавал веднъж присъда и се страхувал, че може отново да го лишат от свобода, а бил невинен. Често ходел в съда. Започнал системно да употребява алкохол. Обаждал ѝ се през нощта, станал като „призрак“. Приятелката му го напуснала. Изпаднал в депресия, не ходел на работа, пиел и вземал пари на заем за алкохол, поради което приятелите му започнали да го избягват. Влизал в болница, поради психични проблеми. Преди това не знаела да има такива. Преди делото бил самоуверен, нормален човек, имал доходи в * и правел планове, след което се променил. В резултат на притесненията за делото имал сенки под очите, не се бръснел и не изглеждал добре. Започвал няколко дни преди заседанията да

пие, отсъствал от работа, а работел в строителството.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Предявеният иск намира правното си основание в разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ.

За успешното провеждане на така предявения иск ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване настъпването на посочените в исковата молба неимуществени вреди, техния размер, както и причинната връзка с обвинението в извършване на престъпление, за което е постановена оправдателна присъда. Ответникът, от своя страна, за да обоснове отхвърляне на исковата претенция следва да докаже възраженията си срещу размера на претендираното обезщетение, включително възражението си по чл. 5, ал. 1 от ЗОДОВ за изключителна вина на ищеца или съпричиняване от негова страна за настъпване на увреждането – в т.ч. възражението относно интензитета на наказателното преследване

Съобразно разпоредбата на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ държавата отговаря за вреди, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата и съда от незаконно обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано, като по аргумент от чл.4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение обхваща всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от съответното длъжностно лице, т.е отговорността на държавата е обективна. Достатъчно е да се установи съществуването на влязла в сила присъда по отношение на ищеца, за да се проведе успешно и главно доказване на основанието на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на Държавата за вредите от незаконно обвинение.

В случая от приобщеното по делото НОХД №393/2020 г. и приложената справка от деловодната система на съда се установи, че с влязла в сила присъда на 11.06.2022г. ищецът е признат за невиновен по възведеното от Прокуратурата обвинение за извършено престъпление престъпление по чл. 286, ал. 1 НК, поради което съдът приема, че първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника е налице.

Спорен по делото е въпросът относно наличието на причинно-следствена връзка с неоснователно воденото срещу ищеца наказателно производство и твърдените вреди, както и техния размер.

В контекста на изложеното по-горе неимуществените вреди, претендирани от ищеца, изразяващи се в болки и страдания, следва да се намират в пряка причинно-следствена връзка с незаконните действия на органите по чл.2 от ЗОДОВ.

В случая от въз основа на посочените безспорни факти и трайната съдебна практика, се установява, че за периода 14.05.2018г. до 11.06.2022г., т.е. за период от почти четири години, ищецът е бил обект на неоснователно наказателно преследване.

От показанията на разпитания по делото свидетел Фалкан, които съдът

кредитира изцяло като последователни, вътрешнологични и еднопосочни, се установява, че лицето в следствие на неоснователно воденото наказателно производство е претърпял вреди, изразяващи се в притеснения за развитието на процеса и за бъдещето, отрицателен стрес /дистрес/ от явяване в съдебните заседания по наказателното производство, същите намиращи външен израз и в промяна на отношението на ищеца към околните - затваряне в себе си, депресия, ограничаване на социалните контакти. Установи се от показанията на свидетеля Фалкан, че същият се е разделил с приятелката си и е започнал да злоупотребява с алкохол. По делото не са ангажирани доказателства, че подобно поведение е било налично преди воденото неоснователно наказателно преследване срещу ищеца. Съдът намира, че тези вреди са в пряка причинно -следствена връзка с воденото наказателно производство.

Същевременно, съдът съобразява факта, че като мярка за неотклонение на ищеца е наложена „подписка“ /който факт е приет за безспорен с окончателния доклад по делото/, която е най-леката възможна мярка. Същата не се характеризира с ограничаване на свободата на ищеца или на неговото право на свободно придвижване, нито ограничава по някакъв начин другите му лични или семейни права, като наличието на задържане под стража в рамките на около 30 дни е с оглед поведението на ищеца, което не може да се вмени неправомерно действие на ответника.

От съвкупния анализ на ангажираните по делото писмени и гласни доказателства настоящият съдебен състав приема, че незаконните действия на длъжностни лица на ответника са рефлектирали по неблагоприятен начин върху личната неимуществена сфера на ищеца, поради което следва да се приеме, че същият е претърпял вреди, които се явяват пряк и непосредствен резултат от тези действия, а именно притеснения, стрес, промяна на отношението на ищеца към света и близките му, нарушения в нормалния ритъм на живот, поради което отговорността на Прокуратурата за тях следва да бъде ангажирана.

При определяне размера на дължимото обезщетение, съдът съобрази установените в чл.52 от ЗЗД критерии и фактическите обстоятелства по делото, а именно: продължителността на наказателното преследване по обвинението, което е продължило почти четири години, тежестта на обвинението – за тежко умишлено престъпление, взетата по отношение на ищеца мярка за процесуална принуда – „подписка“, вида и интензитета на негативните преживявания на ответника, доказани по делото.

С оглед на това съдът намира, че справедливо обезщетяване на претърпените от ищеца неимуществени вреди е в размер на сумата от 9000лв. Както се коментира по-горе не са обосновани настъпили вреди над обичайните такива, както и с интензитет извън присъщия за подобен вид наказателно преследване, които да предполагат обезщетение в по-висок размер.

От съвкупния анализ на събраните по делото доказателства, в т.ч. приобщеното наказателно дело не се установяват данни, които да обосноват

основателност на възраженията на ответника по чл. 5 от ЗОДОВ.

За наличието на изключителна вина на пострадалия по смисъла на посочената разпоредба следва да са налице данни за извършени такива действия от негова страна, с които той да е умишлено да е провокирал разследващите органи или прокуратура да предприемат наказателно преследване спрямо него. Съпричиняването, от своя страна, следва да е доказано по несъмнен начин, като приносът на пострадалия за причиняване на вредата не може да се предполага. Или хипотезата на чл. 5, ал. 1 или ал. 2 от ЗОДОВ е приложима в случаите, когато пострадалият лично се е явил пред органите на досъдебното производство и е направил неистински признания за авторство на престъплението или въвеждането на органите на разследването в заблуждение с цел да се прикрият определени обстоятелства, да се забави или опорочи разследването на престъпление. Пострадалият следва виновно да е допринесъл за увреждането като недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение или, за да се забави или опорочи разследването на престъпление, като настъпилият вредоносен резултат е в причинно-следствена връзка с поведението му (в този смисъл Решение № 244 от 25.07.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1205/2012 г., IV г. о., ГК, ВКС). Конкретни твърдения и доказателства за подобно поведение в случая не са налице, поради което доводите за изключителна вина и съпричиняване са неоснователни. Напротив, в рамките на наказателното производство ищецът не е ставал причина за отлагане на заседания, не е предприемал действия, с които да цели да забавяне производството, а отделно от това, на нито един етап от производството не се е признавал за виновен.

С оглед изложеното съдът намира така изложените от ответника възражения за неоснователни, поради което определеното като справедливо обезщетение не следва да бъде редуцирано.

По тези съображения искът е основателен и доказан за сумата от 9000лв., като за горницата над този размер до претендираните 20000 лева искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

С оглед извода за основателност на иска за сумата от 9000лв., законната лихва върху присъденото обезщетение е дължима от датата на непозволеното увреждане, което е именно датата на влизане в сила на оправдателната присъда - 11.06.2022 г. (в този смисъл т. 4 от ТР №3 от 22.04.2005г ОСГК на ВКС), поради което и аксесорния иск следва да се отхвърли за периода от 14.05.2018 г. /датата на повдигане на незаконното уволнение/ до 10.06.2022 г.

Съгласно чл.10, ал.3 от ЗОДОВ при частично уважаване на исковата претенция съдът осъжда ответника да заплати на ищеца внесена държавна такса и възнаграждение за един адвокат.

В случая са налице доказателства, за внесена от ищеца държавна такса в размер на 10 лева, поради което същата следва да се присъди в полза на ищеца.

Ищецът е претендирал разноски и е представил доказателства за оказана безплатна адвокатска защита по реда на чл. 38 от ЗА от адвокат З. Й..

Ето защо на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на адвоката следва да бъдат определени разноски за исковото производство в размер на 2200 лева съобразно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие, като съобразно уважената част от иска следва да се присъди сумата от 990лв.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, с адрес гр. * да заплати на **К. Д. Р., ЕГН *******, с адрес: гр. *, ул. "**, сумата от **9000 лв. (девет хиляди лева)** за причинените на ищеца неимуществени вреди за периода 14.05.2018г. – 11.06.2022г. в резултат на незаконосъобразно повдигнато на 14.05.2018 г. обвинение за извършено престъпление по чл. 286, ал. 1 от НК по досъдебно производство № 42/2016г. по описа на ОСЛО при ОП - *, за което е оправдан с влязла в сила присъда на 11.06.2022г., постановена по НОХД № 393/2020г. на Варненски районен съд, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 11.06.2022г. /влизане в сила на оправдателната присъда/ до окончателното изплащане на сумата, **на основание** чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над сумата от 9000 лева до претендираната сума от 20000 /двадесет хиляди/ лева, както и за законна лихва за периода **от** датата на повдигане на обвинението - 14.05.2018г. до 10.06.2022 г.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, с адрес гр. * да заплати на **К. Д. Р., ЕГН *******, с адрес: гр. *, ул. "**, сумата от **10 лева** (десет лева), представляваща сторени по делото разноски, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, с адрес гр. * да заплати на адвокат З. Й., вписан под личен №1000132490 към АК – *, със съдебен адрес гр. *, ул. Т*, сумата от **990лв.** (деветстотин и деветдесет лева), представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство, на основание чл. 38, т. 2 от ЗА вр. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Присъдената сума може да бъде заплатена доброволно по посочения от ищеца начин: по банков път по банкова сметка IBAN: BG94FINV915010BGN0EGFG с титуляр адв. З. Й..

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Варненския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – *: _____